

ДО ГОЮ!

Орган Союзу Боротьби за Самостійну Україну.

Ч. 1.

23 жовтня

1927 р.

Шалійте, шалійте, скажені кати,
Годуйте шлювів, будуйте порими.
До бою сто тисяч побірників стане,
Шрвем, шрвем, шрвем ці ваддани!

Так, ми кличемо до бою!

До свідомої, невпинної й завзятої боротьби!

До боротьби за Самостійну й Вільну Україну!

Довгий період нав'язування звязків, нагромадження сил та шукання шляхів закінчився.

І сьогодня ми вже не розорошені та роз'єднані одиниці, як це було ще рік або два тому. Сьогодня нас вже тисячі й тисячі борців свідомих та загартованних, об'єднаних та натхнених великою політичною ідеєю.

Крівава легенда всемогутності ДПУ вже розвіялася. Минув той пекельний жах перед комуністичною „охранкою“, що кожного навіть найвідважнішого відвертав не то що від боротьби, але й від самої лише думки про неї.

Заляканий обиватель України перетворюється в українського громадянина. Він зрозумів, що його одурено політично, економічно й національно. Не піймати вже його більшовикам на гачок брехливих обіцянок. Бо з гіркого, крівавого досвіду набрався він власного та гнучкого розуму.

І чим далі, тим більше та глибже охоплює цей процес живого перетвору усі верстви української людності — селянина, робітника, москаля й матроса, студента, учителя й урядовця.

І що дужче розгортається розпад фінансово-економічних основ СССР, що наочніше виявляється політичний й моральний розклад комуністичної олігархії, тим активнішим та відважнішим стає новороджений український громадянин, певний своєї справи та своїх сил, повний

волі до боротьби за національно-політичне визволення закутого народу.

І тому ми кличемо тепер до бою.

Ми кличемо до рішучої боротьби громадян України, без ріжниці партій та політичних напрямів, від комуністів до демократів. Без ріжниці класів та становищ. Без ріжниці віри та національності.

Але з закликом тим звертаємося ми не до всіх. Не до політичних й громадських повій, не до тих, що по обидва боки кордону несуть отруту у свідомість мас та дезорганізують лави майбутніх борців, не до хорих на манію величності, не до запордянців Кремля. А до тих відданних справі понад усе та здорових духом, до тих, в кого ще не поросли мозолі на душі, „кого в бій ще манить, хто цілий чоловік“.

Іх і тільки їх ми кличемо до боротьби.

Не до терористичних актів, не до партізанських повстань. Прийде час і на ці форми боротьби. Але не тепер. В даний момент вони потрібні та корисні тільки ДПУ. Воно й само через своїх агентів-провокаторів буде організовувати такі виступи, щоби тим пособом знесилювати рух, виловлюючи не тільки найвідважніших, але й тих, хто, не йдучи на компроміси з владою, мовчки чекає слушного часу. Такі форми боротьби в даний момент — то найбільша послуга для ДПУ та найстрашніший злочин супроти нації, злочин, якого ніхто та ніщо не виправдає.

Не геройські вчинки поодиноких осіб, чи груп потрібні тепер. Не вони можуть докочати остаточне позалення того ладу, що тримається тільки багнетами, катами та шпіонами.

Лише свідомі й організовані маси селянства, робітництва й інтелігенції спільними силами в стані змести червону Бастилію.

Перед нами уперта й тяжка боротьба. Вона вимагає широкої організації пропаганди та агітації. Найбільшої конспірації. Координації та концентрації усіх національних сил. Залізної дисципліни. Єдності чину. Безперервності ударів.

Її форми й методи диктуються нам обставинами та поведінкою ворога. Всі вони доцільні, коли збільшують свідомість та активність мас, їхню організованість, та революційність, коли вони викривають наміри ворога, знесилують та дезорганізовують його лави.

Невичерпане море народного лиха та нездовolenня що дня дає безліч нагод до такої боротьби.

І не зважаючи на всю спритність ДПУ, можливі є найріжноманітніші форми боротьби — від безжурної лояльної студентської резолюції, чи запитання окремих громадян радянської республіки (радян-

ська Конституція дає громадянинові таке право) й до місцевих чи загальних страйків та бойкоту.

Але всі ці форми боротьби мусить бути підпорядковані одній найвищій, мусить неухильно та певно вести до тої остаточної та кульмінаційної, що зветься —

Всеукраїнське Збройне

Повстання.

Отже до праці — боротьби під проводом Союзу!

Єдиним залізним фронтом проти ворога!

До переможного Всеукраїнського Збройного Повстання!

За Вільну Самостійну Україну.

Час останнього бою, час перемоги не далекий.

ГОЛОВНА УПРАВА
СОЮЗУ БОРОТЬБИ ЗА САМОСТІЙНУ
УКРАЇНУ.

Революція наближається.

(на десяті роковини

10 років вже минуло від дня жовтневої революції! 10 років вже існує «соціалістична» держава на терені колишньої Росії! Та іскра, що з неї мало спалахнути полум'я світової революції!

Ті самі десять років, що за Марксом та Енгельсом відокремлюють одну революцію від одної!

А твої світової революції все не має та не має. Забарвлює й сподівані революції по окремих капіталістичних державах. Навпаки, на всім світі відбувається протилежний процес, консолідація капиталізму, відбудова зруйнованого війною господарства. В одних державах більше, в других менше, в одних швидче, в других повільніше. Але скрізь розвиток замісць занепаду. Очевидячки, не зважаючи на внутрішні суперечності, властиві капіталістичні системі продукції, вона невиконала ще своєї історичної місії вичерпливо, не розвинула в своїх нетрях продукційних сил до максимуму.

Так в супереч сподіванкам знову одійшла та світова революція у далеку, далеку будуччину!

А тим часом революція таки справді наближається. І хто знає може навіть не сьогодня завтра вона вибухне з небувалою силою перед здивованими очима цілого світу.

Але не там, де чекала її ВКП, не на Заході, а у себе дома, в СССР.

І коли б сьогоднішні юбіляри Кремля з настою десятих роковин жовтневої революції сміливо зазирнули правді в вічі, то і вони мусили б циркою сказати, «що є» тепер в СССР, то і вони мусили б визнати, що революція в їхній країні дійсно не за горами.

А що такої сміливости та циркою правди від брехливих диктаторів аж ніяк не дочекатися, то і мусимо зробити це ми.

* * *

Що СССР перебуває в стані швидкого занепаду, розкладу та повного банкротства, цього не бачити може тільки сліпий, а чи не хоче бачити політично засліплений.

На полі міжнародному відбувається хуткий процес ліквідації СССР.

Скількою говорилося лідерами більшовиків, скілько писалось в більшовицькій пресі, що тільки закордонними капіталами можна буде відбудувати зруйноване війнами народне господарство! Скільки надій покладалося на економічний і політичний зв'язок з закордонним капіталістичним світом! Скілько сил та праці ужито було на боротьбу за фактичне та правне визнання СССР капіталістичними державами! А скільки держав тих вже визнало

жовтневої революції).

було СССР, навязало « нормальні » торговельні й дипломатичні зносини!

І от тепер ті сподіванки на закордонні капіталі, на кредити, на позики розбилися.

Ні, не розбилися! Їх розбили ті самі злочинні руки, що до тих капіталів простягалися!

Комуналістичною пропагандою й агітацією, скрізь, а особливо по тих державах, де були Поліпредства та Торгпредства СССР, партія більшовиків зруйнувала всі можливості економічно-фінансової співпраці з капіталістичним світом Заходу, пілрубала власноруч міжнародні коріння розвитку господарчої відбудови своєї зруйнованої країни,

Це комінтерн, цей платний прихвostenій московських більшовиків, довів СССР до ізоляції на полі міжнародному, це він своєю невиспушою, працею утворив вже тепер значне, а чим далі тим більше та грізніше коло лютих ворогів СССР.

Так, обіцяючи робітникам й селянам мир та голосно афішуючи перед цілим світом свої «миролюбні» наміри, сам уряд СССР своєю політикою чим раз швидче наближає страшний час війни, війни мілitarно могутнього капіталістичного світу проти агресивної, але кволої червоної держави, проти СССР.

Але не війна та має викликати революцію. І не на війну (про інтервенцію нема що й казати) мусить покладати свої визвольницькі надії поневолена людність.

Глибокий процес внутрішнього розкладу, громадського, політичного та економічного, чим раз дужче охоплює всю країну. І ліквідація СССР на полі міжнародному лише прискорює та загострює внутрішній конфлікт.

Фінанси держави у розпацливому стані.

Золото й закордонну валюту розтримкали кремльовські всільможі на всякі міжнародні авантюри, на шпіонаж й провокацію та на підтримку комуністичних партій по різних державах цілого світу. Величезна скількість паперових грошей має до смішного мізерне золоте забезпечення. «Золотий» червінець давно вже впав низче від половини своєї золотої вартості. І що дnia падає він все низче та низче.

Потреби зруйнованої країни безмірно великі, особливо коли взяти на увагу, що до державної компетенції належать тепер величезні галузі народного господарства. А бюджет державний, союзу та окремих республік, щойно лише дорівнявся передвійськовому бюджетові старої, царської, Росії, де господарство не було зруйноване, де такі величезні галузі як піла промисловість, тор-

говля внутрішня та зовнішня, чимала частина сільського господарства (совхози) та транспорту не належали до державної компетенції. Та їй то дорівняє вій лише іноміально, а реально становить вій тільки частину того бюджету царської Росії, бо царський карбованець був на всім світі, справді золотий карбованець, а теперішній паперовий червоний карбованець має в собі золота хіба що тільки в написові на ньому.

Для задоволення пекучих потреб накладаються величезні й тяжкі податки на людність. Але тих податків не вистачає. І доводиться друкувати чим раз більші паперових грошей і тим ще більше знецінювати червінець. Або випускати одну по одній внутрішні позики на чим раз більші суми, кожного разу підвищуючи проценти за ті позики. І темп випуску тих позик стає що місяць півидним. Чи це все не свідчить про наближення фінансово-го банкротства держави?

Великі майстри брехні, оті Рикорви, Куйбишеви та *tuti quanti*, туманять навіпередки голову трудящому людові, запевнюючи, що промисловість ССРР, коли вже не досягла, то оттого незабаром досягне своєю вартістю передвійськового рівня. Але нечуване в економічній історії колишньої Росії безробіття спростовує раптом цю нахабну брехню. А ще більше та гостріше перечить цім байкам брак промислових товарів, а до того ще й незвичайно дорогих та ноганих, отої товарний голод, що, невпинно зростаючи, стає страшним лихом для народу та грізною пересторогою для уряду.

А капіталів, потрібних для відбудови та розвитку промисловості, в країні немає. Від сподівань з-за кордону лишилися тільки гіркі спогади розбитих ілюзій. В середині ж країни, знесиленої та зубожілої, процес нагромадження капіталів гальмується й навіть нициться понад міру „плановою“ господарчою політикою уряду.

І не підняти той її за царських часів вже технічно відсталої, а тепер ще й зруйнованої промисловості гучними й модними (і в нас мовляв, як і в інших людей: Німеччина, Північна Америка!) розмовами про „раціоналізацію“ продукції. Хіба ж тая раціоналізація можлива в культурно відсталій країні, де немає потрібних капіталів, де обмаль висококваліфікованих робітників, де незвичайно низький рівень існуючого технічного керовничого персоналу, де технічна школа випускає напівненуків, де особа пригнічена в усіх своїх проявах, де все життя до найбільшої міри бюрократизоване.

Ледве чи не в першому стані перебуває головна економічна підвадина ССРР, сільське господарство.

Що правда, частину землі (опріч чималої частини під совхозами) передано у користування (з тактичних міркувань), селянам. Але за те селян поставлено у вік вічної залежності від держави, а власне від привередів компартії, що не в стані дати собі ради з селянином. І повсякденна непевність земельних відносин, цей наслідок політики уряду, що й досі (ось вже 10 років) все ще шукає, на кого йому спертися б на селі, на незможника, чи середняка ця непевність фатально відбивається на розвиткові продукційних сил в сільському господарстві, бо відберає в економічно здорових елементів села всяку охоту попішувати своє господарство. Визиск селянину доведено до найбільшої міри тяжкими податками, низькими примусовими цінами на сільськогосподарські вироби, та високими цінами на промтовари. А це знову не може захочити селянину до праці, до поширу та інтенсифікації свого господарства. Та їй об'єктивні умови радянського сільського господарства, брак потрібної скількості та добрих сільсько-господарських машин і знаряддів та штучних гноїв, брак відповідних грошових капіталів та не можливість їхнього нагромадження все це становить непереможні перешкоди для розвитку продукційних сил в сільському господарстві.

І наслідки такої політики уряду перед нами. Зростає малоземелля а з ним і перенаселення села. Зайва сільська людність змушенна кидати села. Вона мандрує до міст, збільшуючи там кадри без-

робітників та загострюючи всі суперечності сучасного радянського міста. Або ж, як і за царських часів, змушенна вона переселятися на земельний клін. І при всьому цьому посівна площа міншає!

Ото ж не дивниця, що при такому стані промисловості та сільського господарства, на полі постачання взагалі, а особливо річей першої потреби виринають вже та чим раз дужче поширюються явища, добре знайомі нам особливо за часів кінця царського режиму та на передодні першої революції 1917 року: часткова недостача а то й повний брак товарів масового споживання та „хвости“ по містах, справжній товарний голод на селі, критика діяльності уряду з боку робітничих та селянських мас, обурення і т. д.

Так чим раз дужче та швидче руйнується фінансовий та економічний фундамент ССРР та поодиноких радянських республік.

А хиба краща є справа з так званими соціальними та політичними здобутками жовтневої революції?

8 годинний робітничий день існує лише на папері. Його збільшують, коли того схочеться на панам з Кремля, не питаючися робітництва. Широко вживають надурочну працю. І після цього на втіху масам пускається юбілейна брехня, що має бути заведено 7 годинний робітний день!

На фабриках та заводах панує акордова оплата праці.

Величезне безробіття не тільки не міншає, але набирає й набератиме чим далі більших та грізніших розмірів. А „робітничі“ держава не страхує робітника від цього найбільшого в його життю лиха.

Інспекція праці, негодяця. Інспекторський персонал нечисленний та низького рівня.

Соціальне страхування через брак грошей та лиху організацію не дає добрих наслідків.

Асоціації робітників існують лише такі, які дозволяє уряд. Право страйків та протестів в робітників відібрано. Хін вуста замкнено.

Вільне слово та вільна преса зникли. Вільного громадянина повернено в раба безсловесного. Основу всякої розвитку та поступу, животворящу ініціативу убило!

Диктатура пролетаріату перетворилася в диктатуру компартії над пролетаріатом, над усією людністю. Місце 130 тисячі столицьких дворян заступили якихось дві сотки тисяч ленінських комуністів. Змінилися дієві особи, система та її засади лишилися. Замість монархії олігархія!

І на сторожі коло цих політичних завоювань соціальної революції поставлено давніх, ще не забутих знайомих багнет та „охранку“.

І найкраще свідчить про тулою волю політичну шалений згіст населення по тюрмах „соціалістичної“ держави.

серед таких умов політичної неволі та дисптизу тільки люди з дитячим розумом можуть радіти зі здобутків українського руху під більшовиками.

Бурхливий розвиток українського відродження приневолив більшовиків з тактичних причин заходитися коло української справи.

Звернувшись увагу головне на форму, вони живу національну творчість убгали у прокrustове ліжко компартійних інтересів. Що правда, заведено навчання українською мовою, відкрито чимало нових, низких, середніх та вищих шкіл, видається сила шкільних підручників, але вільної школи на Україні не має! Бо над усім панує казарменний дух комуністичної політграмоти!

Українізація громадських, державних та національних установ має лише формальний зверхній характер. Це „вивіскова“, відомственна українізація. Українським національним силам, новонародженим та старим, глибоко перекопано шлях до самостійної творчої праці, як що вони не слухаються наказів Москви.

А ота „самостійна“ Українська Соціалістична Радянська Республіка! „Вільний“ член соціалістичної федерації! Чи може існувати ще більший глум з державного права та дійсності, ще нахабніше національно-політичне шахрайство!

На чолі української держави, на всіх відпо-

відальних посадах вірні агенти центру чи місцеї запродації Москви. Всі головні справи України зараз її остаточно вирішуються в столиці СССР. Політика українського республіканського уряду

то силоміць пакинута політика Москви. А засада останньої все в першу чергу для центра. Отож як і за царських часів величезний фінансовий та економічний визиск України. І незгодних з такою політикою навіть українських сановників-комуністів просто викидають з Харкова, а то навіть і з України.

На ґрунті цьому виявляється, зростає та набирає потужної сили конфлікт між Харковом та Москвою, конфлікт, що чим раз ширше та глибже революціонізує національно-свідомі маси.

* * *

Отже, об'єктивні умови революції вже утворилися.

Кожен день наближає момент остаточного розрахунку народу з його гибителями.

Вже чути навіть грізний гомін революції.

Вона улаштовує нелегальні друкарні. Друкує

відозви листівки. Улаштовує нелегальні „масовки“. Вкриває країну нелегальними організаціями. Кличе маси до протестів проти бюрократичного режиму компартії.

Правда, вона покільци переодягнена. Це опозиція компартії.

Але вона шукає підтримки серед мас, серед невдоволеного робітництва, селянства й інтелігенції, партійців та безпартійних, армії та флоту. Вона втягує маси в боротьбу. Вона революціонізує їх. Від їхньої сили, організованності, її революційності залежать успіхи її боротьби.

Її історична місія сьогодня творити волю тих невдоволених, що їм ім'я легіон, руйнувати компартію, торувати шлях справжній незамаскованій, непереводній революції, революції всенародній.

А завтра, коли вона зробить своє діло, її буде викинуто як непотрібну річ.

Завтра її місце заступлять революційні маси.

Завтра вони підуть на остаточний переможний штурм червоної Бастілії.

І та Бастілія впаде!

Збіжжова кампанія.

Що року перед урядом СССР вириває у весь свій величезний зрист фатальне питання, як то прородить збіжжа взагалі, а особливо те збіжжа (шпениця), що віддавна становило головну частину збіжжового експорту колишньої Росії.

Від того врожаю завжди залежить здійснімість усіх тих економічних заходів радянського уряду, що їх кожного року наперед „планово“ виробляють найвищі державні господарчі установи.

Від того врожаю завжди сподіваються припливу золота, а чи чужеземної доброї валюти до державної скарбниці, вкрай виснаженої величезними видатками на працю ДПУ за кордоном (коло 50 міл. золотих карб. що року), на шалену, ні для кого непотрібну, а для господарства СССР дуже скідливу комуністичну пропаганду й агітацію теж за кордоном та на всякі інші так само непотрібні й скідливі справи.

Від того ж урожаю завжди залежить, чи в стані буде радянський уряд оплатити свої борги за куплені на кредит товари та чи буде в цього зможе купувати за кордоном бодай хоч тільки найпотрібніші машини та усякі приладдя.

Отож, кожного року уряд СССР „зі страхом та трепетом“ зазирає у будуччину, що то йому принесе новий врожай.

А цього року питання це стало для цього безмірно гострішим та грізнішим.

По перше, як що няти віри (а ми дуже далекі від цього) радянській статистиці, посівна площа під збіжжовими культурами зменшилася в цім році, що найменше на 4 проценти супроти минулого. В дійсності, розуміється, це зменшення посівної площи є далеко більше. Люде, що мали зможу одвідати ріжкі райони, кажуть, що це зменшення становить в цім році, нересічно на всю державу, що найменше 10 процентів.

Далі, метереологічні умови цього року були дуже несприятливі для врожаю, особливо по найбільш „хлібородих“ округах в Степовій Україні, на Північному Криму, на Північному Кавказі, в надволжських південних округах, в Азейберджані та Казахстані. Спочатку там панувала страшна снігова та посуха, а останніми тижнями перед життями вдаїрли величезні зливи. І це дуже позначилося на врожаю і з боку скількості, і з боку якості зерна.

Ось чому сам голова радянського уряду, пан Рикор, в своїй промові застерігав від прибільшених сподіванок на урожай, заявляючи, що в цім році збіжжа має вродити менш супроти минулого року приблизно на 150 міл. пудів. На нашу ж думку і сподіванки пана Рикора теж значно прибільшенні. І то ще добре буде, коли сьогорічний врожай випаде хоч би тільки на 200 міл. пудів менший супроти врожаю 1926-27 року.

Отож, сьогорічний експорт збіжжа має бути наслідком гіршого врожаю значно менший. Але, окрім цього, зменшення те мусить збільшитися ще й через те, що в СССР внутрішній споживок хлі-

ба взагалі, а найголовніше пшениці зростає надзвичайно хутко.

А коли взяти ще на увагу реальну погрозу війни, дуже можливий неврожай в 1928 році та наміри уряду утворити в цім році „державний“ хлібний фонд (50-75 міл. пудів), то фактично експорт збіжжа в цім році має дуже і дуже зменшитися супроти минулого року.

Але її умови заготовлі збіжжа на експорт стали в цім році без порівнання несприятливіші, ніж то було рік тому.

Перш за все уряд вирішив лишити ті самі ціни на експортове збіжжа, що були минулого року. Вже в минулому році ті ціни були низькі су�티 проти цін світового ринку. Але в цім році, коли червінець фактично впав низче від половини своєї вартості, ці ціни стають вже справедливим глумом над тяжкою працею селянина, особливо, коли пригадати, що напр., на берлінській біржі гуртова ціна була в вересні для шпениці коло 2 золотих карбованців, а для жита коло 1,78 зол. карб. за пуд.

Це дужче гальмуватиме збіжжову кампанію стан ринку промислових товарів. Ціни на ці товари в СССР безмірно вищі, ніж на світовому ринкові. А головне в цім році є тих товарів на ринку дуже мало, так мало, що багато з них тяжко купити в крамницях, а багатьох і зовсім нема в продажу. Особливо ж гостро відчувається недостача, а подекуди й повний брак, товарів широкого селянського споживання: мануфактури, шкіри та шкіряних виробів, дахового заліза та металевих виробів, посуду, скла, махорки, олії, оселедців і т. д. Та її не має надії, щоб те постачання селянських промтоварів помітно покращало. Адже сама „Економическая Жизнь“ (№ 198 з I.XI. „К борбі за устойчивость ринка“) каже, що проблему товарового голоду можна розвязати тільки „на протязі ряда близьких років!“

Отож, ледве, чи той подвійний визиск селянинів, визиск глузливо низькими цінами на збіжжа та визиск страшенно високими цінами на промтовари, може захопити плугтарів віддавати своє збіжжа урядові.

І радянський уряд це добре розуміє.

Що правда, доси збіжжова кампанія розиняється добре, особливо добре на Україні.

Але ці перші добри місяці про те не тумањть голови комуністичним панам. Урядові ясно, що селянин український продає головне своє запаси збіжжові від минулих врожаїв, що заготовлене на експорт збіжжа прибуває з околиць коло за лізничих станцій та річних чи морських пристаней. А що буде далі, коли доведеться купувати хліб по околицях, що далеко від станцій та пристаней, коли старі запаси селянин випродасть, коли недоєста промтоварів стане ще гострішою?

І уряд пильно розробляє цілий шерег заходів, щоб змусити селянинів продавати й далі збіжжа хоч би й за оті наперові червінці.

Перш за все треба з усієї сили здерати з селян сільсько-господарський податок саме тепер,

коли йде заготовля збіжжа на експорт, бо для оплати того податку селянинові потрібні гроші.

Треба далі заохочувати, а де це не поможет, то й силувати селянину до того, щоб він купував оті дуже, мовляв, добре внутрішній державні позики, що сплються як мана небесна на людність ССРР.

Треба організувати "двохтижневик ощадності" особливо серед селян, щоб по змозі більше заощажених грошей опинилися в урядових ощадничих касах, то б то в руках самого уряду.

І все це має одним одну мету — за всяку ціну висмоктати з селянства як можна більше грошей та тим присилувати його невинно продавати своє збіжжа, продавати навіть за гроші. Бо принципення або навіть надто забарливий темп затратівлі експортового збіжжа неминуче загострить й без того скрутне становище радянського уряду. А який то великий фінансовий скрут переживає тепер уряд, показують неїмовірні, просто божевільні, факти продажу пшениці за кордон по 65 дол. за тону (ринкова ж ціна 65 дол.), щоб швидче одержати потрібну валюту: бо для банкрута-уряду не той покупець, добрий, що дає найвищу ціну, а той що дає великий задаток.

Ми глибоко певні того, що а ні сьогорічний експорт збіжжа, а ні всякі заходи уряду до збільшення темпу й обсягу того експорту навіть коли ті заходи й повелися урядові не врятують уряду від загину. Наскільки поточене чирвою, гнеле, хоч і велике, оте дерево радянське мусить впасти. І що швидче, то країце.

Ось чому повинні ми супроти збіжжової кампанії радянського уряду поставити свою збіжжову кампанію, іще більш енергійну та завзяту, але розуміється, діаметрально протилежного змісту.

Ми, перш за все, повинні викрити перед народними масами справедливій характер державної торговлі ССРР збіжжям, показати, що та торговля — то страниний визиск селянинів та України.

Ми повинні далі розгорнути широку агітацію серед селянства за те, щоб воно вимагало вищих цін за своє збіжжа, цін відповідних становів світового збіжжового ринку, щоб промислові товари продавалося селянам за знижені ціни.

Селянинові непотрібно міняти своє золото-збіжжа на радянські паперові гроші. І тому ми

повинні намовляти селянство до того, щоб воно продавало своє збіжжа тільки за промтовари, а за гроші лише стільки, скільки потрібно селянинові продати на те, щоб оплатити податки та борги за куплені на кредит товари, як от машини, плуги і т. і.

А продаючи збіжжа, селянин перш за все повинен спріяти свої запаси від минулих урожаїв, новий же урожай, як і раніш, добре приходить. Во тільки таким способом зможе селянин знайти собі порятунок в лиху годину, чи то тоді, коли радянський уряд втягне ССРР у якусь війну, а чи тоді, коли, як то можна вже передбачати, настане невроятний.

Отож, супроти ідею державного збіжжового фонду повинні ми поширити серед селянства ідею збіжжового фонду в кожному селянському господарстві. Во покладати надії на допомогу злочинця-уряду в лиху годину можуть тільки малі діти, а не свідоме селянство. Во селянство не розкраде та не розтрощить того свого фонду. Во свідоме селянство швидче, а після оцій уряд, прийде, як вже й не раз приходило, на поміч й робітників й інтелігенції.

А супроти отого хитро-мудрого двохтижневика ощадності повинні ми тиждень за тижнем, місяць за місяцем поширювати серед селянства та робітництва думку про те, що не тільки не слід заощажених грошей нести до ощадничих кас, а навпаки геть усі гроші, що туди знесено, треба швидче з них кас заберати та на їх купувати товари.

І так крок за кроком мусимо ми розвивати нашу збіжжову кампанію. Ні одного заходу уряду не повинні ми лишати без критики, без агітації, без активної відповіді, без організації мас до активної боротьби.

Маси одірвані од світу. В країні не має політичних партій, окрім партії урядовій. А ті партійні недобитки, що ще животіють, настільки безсилі та убогі, що лишають селянство та робітництво без доброї поради, без лозунгів боротьби.

Сіймо ж, не гаючи часу.

Урожай буде добрий!

—

них позик вимагає особливі уваги та обережності з боку уряду.

Не те ми бачимо в радянській державі.

ССРР — країна, економічно знесилична, навіть зруйнована до найвищої міри. Відбудова її господарства відбувається таким темпом, що в дійсності країна відкидається кожного року економічно далеко назад супроти хуткого розвитку цілого світового господарства й супроти економічного постулу поодиноких країн, а особливо країн індустриальних. Паразітарно-бюрократична організація всіх галузей соціалізованого господарства в ССРР непродуктивно поїдає значну частину й тих невеликих супроти безмежних потреб — капіталів, що призначено на продуктивні справи, на відбудову господарства. Нагромадження капіталів в ССРР це поїзень^{*)}. Червона валюта до краю знищена і коли б не примус та суворі карти, то „золотий“ червінець давно вже став би маловартним панірцем і то не тільки закордоном^{**)}, але і в середині країни.

А тим часом внутрішні державні позики в ССРР спріяді, ростуть, як гриби в дощі, не зважаючи на те, а може саме й через те, що держава хутко йде до неминучого банкротства.

^{*)} Треба лише заглянути в ощадничі каси ССРР, щоб побачити один із яскравих доказів тому.

^{**) Як відомо в ССРР існує заборона вивозити червінці за кордон. А про те ними закордоном торгують. І от в середині вересня в Берліні та Варшаві — це при забороні вивозу, отже, й при недостачі цього грошового товару! — можна було купувати червінці по 11,75 марок за штуку (замість 21,60 мар. при золотому паритеті!). В Константинополі він був ще дешевший. Цікаво, що коштував би той червінець за кордоном, коли б заборону вивозити було знесено?}

Бойкот внутрішніх позик.

Внутрішні державні позики в кожній економічно-здоровій країні, то показчик її фінансові сили, посвідка зросту нагромадження капіталів в ній.

Їхнє значиння для розвитку кожної країни величезне. Вони роблять народне господарство та економічну політику держави незалежним від впливів закордонного капіталу. Вони зберігають в країні значну частину народного доходу, що має б в формі відсотків відплівати закордон, коли б ті позики державні розбилися на закордонних ринках.

Вони незвичайно сприяливо впливають на розвиток продуктивних сил країни особливо, коли вони витрачаються на безпосередньо продуктивні цілі.

І серед нормальних економічних та політичних умов, коли уряд певної країни провадить розумну фінансову й господарчу політику, темп збільшення внутрішнього державного боргу мусить відповідати не тільки господарчим потребам країни, але й обсягові нагромадженого в ній капіталу, взагалі становищу її грошового ринку. Коли ж такої відповідності не має, коли внутрішній державні позики занадто вже напружують грошовий ринок країни, тоді в найгострішій формі постають всі негативні наслідки швидкого випускання тих позик. Грошовий ринок виснажується. Дає себе чим раз гостріше чути недостача грошей в сфері продукції та обігу. Рівень відсотку підноситься чим раз вище. гроші стають дуже дорогими. А звідси виникають неминучо усі ті добре відомі лихі економічні явища, що звичайно панують під час подорожчання грошей.

Тим то політика в спріяді внутрішніх держав-

Ще на 1 жовтня 1926 року її внутрішній борг становив 416,7 міл. карб., а вже на 1 липня 1927 року загальна сума того боргу досягла 673,2 міл. карб. Отже, на протязі девяти місяців внутрішній держборг збільшився на 256,5 міл. карб., або на 36,6%.

I темп випускання тих внутрішніх позик стає чим далі швидчим, так немов би то уряд згубив останню крихотку здорового економічного розуму. Ледве закінчено було реалізацію 10% виграної позики 1927 року на 100 міл. карб., як вже почалася кампанія за „позику індустріалізації та транспорту“ на 200 міл. карб. та вже з 12%. Ale i на цій позиції уряд СССР не спинився. Ще не зреалізовано цю останню позику (почалася реалізація 1 вересня), а вже в середині вересня пущено звістку про нову позику, здається, про позику транспорту.

Такий темп випускання внутрішніх позик мусить рано чи пізно вкрай знесилити грошовий ринок СССР, виснажити його, та тим, кінець кінцем, зробити тій позиції абсолютно неможливими.

Вже й тепер доводиться урядові СССР штучно заохочувати людність високими відсотками та принадою вигранів до приміщення заощажених грошей у ті позики.

Ще в 1922 році радянський уряд платив за ті позики 6% річно. В 1924 році довелося підвищити відсоток до 8%. А в 1927 році ми бачимо нове підвищення до 10% й навіть до 12%.

Перед нами, отже, виразна політика уряду-банкрута, що за всяку ціну хоче врятуватися від неминучого загину, хоче хоч трохи відсунути той фатальний момент.

Річ у тому, що в уряду СССР лишилося одним одне джерело для добування до зарізу потрібних фінансових ресурсів, це внутрішній грошовий ринок.

Були колись великі надії на закордон, на кридити та позики закордоном.

Малося одержати значні суми з Німеччини, з Англії, Франції, Норвегії, Австрії. А пощастило одержати трохи грошей тільки в Німеччині (360 міл. мар.). Позики ж в інших державах зробила неможливими талановита радянська дипломатія в Англії на 10 міл. ф. ст., у Франції на 120 міл. доларів, в Норвегії на кілька десят мілліонів доларів. Навіть з приязної Німеччини, де уряд знову сподіався одержати позику з кількох сотень міліонів марок, прийшло офіційне спростовання „чуток“ про нову позику для СССР. Хотів було фінансовий гений СССР, пан Шейнман, хоч якусь частину „позики індустріалізації“ примістити закордоном, навіть вже видрукував її на головних чужих мовах. Ale найбільші банки Німеччини однокої країни, на яку це можна було покладати сякі-такі надії від усякої участі у поширенню цієї позики на німецькому ринкові відмовилися.

Отже сподіванки уряду СССР на фінансові джерела закордону розбилися геть усі дощенту, цього разу на віки вічні.

А тим часом грошей треба й то дуже треба.

Державний бюджет СССР за 1926—27 р. має дати на ділі дефецит. Його треба покрити.

Гучні розмови про асигнування великих сум на відбудову транспорту, промисловості та сільського господарства треба ж таки підтвердити, хоч би й невеличкими, але реальними грошами.

Величезне безробіття грізно стукає вже в двері уряду. Харчова справа, переселення, житлобудівництво, соціальне страхування і тисячі ріжніх потреб нагло вимагають грошей, грошей і знову грошей.

А до цього прилучається ще й тактичний момент не аби якої ваги. Треба примусити селянина продавати сільсько-господарські вироби за безвартні радянські гроші. Отож треба внутрішніми позиками, тяжкими податками і т. д. висмоктати з селянина, як що не всі, то по змозі більше грошей, бо не встигли зробити нещодавно нову емісію червінців, як мало не вся вона вже опинилася в селянських кешенях. Для цього ж вигадано і знаменитий „двутижневик ощадності“, щоб селянин несли свою заощажену копійчину до ощадничих урядових кас, бо звідти урядові лекше буде витягти ту копійку, пік з добре зашморгнутих селянських гаманців.

А що ті потрібні гроші можна покіль що добувати тільки з однієнького та останнього джерела з внутрішнього ринку, то і змушений є уряд СССР випускати одну по одній внутрішній державні позики.

Ale не менш ясно є і те, що це останнє джерело фінансових ресурсів уряду мусить вичерпатися, і то скоро вичерпатися.

Ось чому серед економічних обставин СССР тій позики становлять лише палітив. За їхньою допомогою, а ні господарства не відновити, а ні урядові не врятуватися від неминучого банкруту. A з банкрутом тим так само неминучо має прийти і революція.

Наше завдання прискорювати і одне і друге.

I тому ми проголошуємо гасло Бойкот внутрішніх позик.

I всі наші організації та поодинокі однодумці мусять це гасло розвинути в цілу кампанію, направлену проти реалізації внутрішніх позик на Україні.

Живим і друкованим словом, повинні вони поширювати це гасло серед усіх шарів людності, викликати ворожу атмосферу не тільки проти самих позик безпосередньо, але й проти усіх тих хитроумних заходів, що їх вживатимуть більшовики для успішної реалізації тих позик. Звідси на гасло компартії „Несіть гроші до ощадничих кас“ повинні ми відповісти гаслом: „Заберайте гроші з ощадничих кас!“

Tим способом прискоримо ми момент неминучого загину сучасного осоружного режиму, довгожданний момент всенародньої революції.

Революції не тільки приходять, але й робляться!

Процес Шварцбarta.

26 жовтня паризький суд присяжних виправдав Самійла Шварцбarta, що 25 травня 1926 року забив на смерть Головного Отамана української народної армії, Симона Петлюру.

Отож сполученим силам цілого жидівства, від жидівських равнів до жидівських комуністів, повелює добитися виправдання злодія та душогуба!

Ми не будемо тут спинятися на самому судовому процесі, на його розвиткові, та його підготовці.

Ми не будемо критикувати а ні недоладиції праці української судової комісії, а ні методів оборончої акції жидівського оборончого комітету.

Ми не будемо з обуренням дивуватися а ні злочинному за порозумінням обох сторін! припиненню допиту українських свідків, а ні легковажному вирокові суду чужинців в нашій справі.

На це все дуже потрібне й цікаве приде час.

Ale тепер, коли жидівська буржуазно-реакційна та комуністична вулиця, засліплена фанатизмом, святкує свято перемоги, з одного боку, коли з другого боку, серед українського демосу по обидва боки кордону почуття глибокої образи на віднурагу розгорається вже в небезпечне полум'я окривдженої нації, тепер потрібне рішуче й тверзе слово зимного політичного розуму.

I реальний політичний день вимагає того слова негайно, не чекаючи, поки вгамується розбурхане море роздратованого національного почуття, сьогодня, а не завтра, коли може вже буде запізно.

I для того повинні ми, насамперед, сказати, що власне ствлося. Ми повинні, далі, висвітлити, як та спільнота жидівська акція, що привела до виправдання убійника Шварцбarta, мусить відбитися на взаємовідносинах українського та жидівського народів на Україні. А насамкінець повинні ми отверто й недвозначно заявити, що маємо робити.

Отже, що сталося?

Жид Самійло Шварцбарт, людина з кримінальним минулім та приятель „царя“ жидоногромників Махна, забив на смерть Симона Петлюру, політичного й громадського діяча, чесного українського патріота, того, кого бурхливі хвилі національної революції висунули на тяжкий та відповідальній пост проводиця української національної армії.

Для нас не має ніякого сумніву, що це страш-

не злочинство Шварцбarta свідомо чи несвідомо для останнього, це байдужа річ скеровано рукою опричників всеросійської Чеки.

Це їм потрібно було щоб Симона Петлюри не стало, і то саме тоді, коли міжнародня ситуація стала складатися сприятливо для українського відродження, коли чорні хмари „зловісно пависли“ над ССР, а вогни народного недоволення вже зливаються у полум'я майбутньої неминучої революції.

Отже, Шварцбарт об'єктивно зробив більшовицьке діло.

І такого подвійного проти людини та проти чесного діяча злочинця, котрого, ми певні того, ні одна пристойна жидівська партія серед звичайних обставин не приняла б у свій склад, боронило ціле жидівство, боронило як один чоловік! Воно фактично зробило його перед цілим світом своїм національним героем, mestником за заподіяні жидівському народові страшні кривди.

Так ціле жидівство об'єктивно стало причетним до цього суто більшовицького діла.

Але боронячи убійника Шварцбarta, жидівство зробило ще й другу послугу більшовикам, а одночасно і при тому цілком свідомо і величезну кривду цілому українському визвольному рухові.

Так само, як і більшовики, воно й його преса кинуло діямам українського відродження обвинувачення, що вони уланитовували жидівські погроми.

Так „погроми“ під час нечуваної визвольної боротьби на Україні були. Страшні й жорстокі погроми. Але це були не ті погроми, що їх організовували діячі антисемітичного уряду, як це було за царських часів, а ті, що, як кажуть мудріші жидівські політики, свою однією причиною мали в умовах національної й одночасно горожанської війни, в „антисемітизмі обставин“. То значить, що погроми тих сумних часів були такими явищами стихійного порядку, за які молода, не стала національна влада та це в умовах невинних боїв з ворогом, більш того влада кочова сьогодня тут, а завтра вже ген ген далеко не може, а значить і не мусить нести піякої відповідальності, бо вона не мала за часів того „антисемітизму обставин“ піякої реальної сили.

І найкращою ілюстрацією до цього є той відомий факт, що всі ті погромні отамани, які до речі сказати, одночасно громили та грабували не тільки жидів, але й селян, та інтелігенцію, зрадили українському рухові та перейшли до більшовиків, де їх не було покарано.

І жидівство знало все це. Як знато воно й те, що вперше у світовій історії жидівство дістало з рук переможця - народу справедливі реальні національні вольності на Україні. Як знато воно і те, що українські революціонери за часів царських жидівських погромів завжди боронили жидів, що український визволений рух ніколи не мав в своїх рядах погромщиків.

Знато. А проте засліплене національним фанатизмом воно посміло кинути оте тяжке обвинувачення. Навіть не спинилося воно перед свідомою безсорою брехнею, вустами Гъомкініх, продажних Вальдманів заявляло перед цілим світом, що мовляв Петлюра міцно тримав в своїх руках українську армію, був диктатором, отже мав силу кожної хвили припинити погроми, але не припиняв, бо не хотів.

Ми не будемо, бо не вважаємо за потрібне, спростонувати цю брехню. Ми тільки твердо запамятаємо її.

Бо прийде час, коли донедеться пригадати безліч ріжких кривд, заподіяних українському народові. Прийде той день, коли не чужинці, а мітрудящі всіх націй України, і не в Парижі, а в Київі, чи Харкові правитимемо великий всенародний суд. Там судитимемо ми і тих, хто під пранопром українським уланитовував погроми не тільки жидів, але й селян та інтелігенції, і тих Шварцбартів, Петерсів, Гамарників, чиї руки зашкірені в крові не тільки Симона Петлюри, але й усіх борців за щастя і долю нашої батьківщини. І в тому суді пригадаємо ми та живим ділом спростуємо ті на клепи Тъомкініх та Вальдманів.

А покільки що мусимо терпливо чекати того слушного часу, добре занотувавши собі, що тими

наклепами на діячів українського руху жидівство знову робило більшовицьке діло.

Погляньмо ж тепер, як тая акція цілого жидівства в справі Шварцбarta мусить відбитися на недалеких майбутніх відносинах між жидівською та українською нацією далеко від Парижу, на Україні.

Коли, розглядаючи сумні події 1919-1920 років, доводилося констатувати „антисемітизм обставин“, то тепер, по десятирічному пануванню комуністів, мусимо без зайвих політичних сантиментів відзначити, що той антисемітизм став почівною величезним та страшним, і то не тільки на Україні, але й по цілій радянській федерації. І охопив він широчезні маси народу, робітництва, селянства й інтелігенції, навіть значну частину самої компартії.

Хоч і який прикрай є цей факт, однаке він нас не дивує.

Ось вже десять років комуністичні яничари знищаються над поневоленим народом, над релігією, думкою, родиною, катують люто не тільки тіло, а і душу нації. Ось вже десять років у передніх лавах тих яничарів народні маси бачать раз у раз найавзятіших жидівських комуністів. Чи то ж дивниця, що від того нелюдського і повсякденного катування туманиться розум народний, що він не може одріжнити вже жида від комуніста, винуватчика всіх жидів у тому своєму тяжкому лихові.

Отож, стоючи перед таким страшним фактом зросту того „антисеміту обставин“, чи поставило жидівство собі питання, як має одгукнутися злочинство жида Шварцбarta над Петлюрою у свідомості широких мас українського народу, які почуття має збудити в тих масах виправдання Шварцбarta, та що може постати для жидівства на Україні через ту акцію жидівства поза Україною, що звільнила Шварцбarta від тяжкої кари.

І воно повинно було б це питання поставити перед собою, перше ніж розпочинати оборончу акцію в справі Шварцбarta. І не вільно жартувати долею сотень тисячів чесних трудячих жидів, робітників, ремісників та селян, там на Україні, тільки на те, щоб тут у Парижі врятувати злодяя й душогуба Шварцбarta.

А поставивши це питання, воно мусіло б одсахнути від того Шварцбarta, бо відповідь на цього була б надто жахливо-ясна.

І убийство Петлюри, і виправдання Шварцбarta і це найбільше акція жидівства тільки збільшить ще дужче отої страшний „антисемітизм обставин“.

Ось чому ми маємо повне право назвати поведінку жидівства в процесі Шварцбarta о'єктивним злочинством насамперед супроти свого власного народу.

Але це злочинство жидівства не спонукає нас збочити з нашого шляху активної боротьби проти жидівських погромів, хоч би й таких, що є наслідком „антисеміту обставин“.

Ми завжди боролися проти погромів. І тепер будемо ми з подвійною енергією провадити тую боротьбу, без жалю караючи винуватців, посеред них й безпосередніх, усіх тих, хто сіяєм розбрат та ворожнечу серед ріжких націй нашого краю.

Ми знаємо, що ця боротьба буде надто тяжкою. Ми розуміємо, що процес Шварцбarta та акція цілого жидівства в тому процесі зробили наше завдання без краю складнішим та тяжчим. Може бути, що в нас знову не стане сили, щоб той стихійний антисемітизм подужати. Але проте ми будемо боротися.

В цій нашій боротьбі нам потрібні спільнікі. І ми будемо невинно кликати здорові елементи всіх націй України до спільноти антипогромної акції. Але ті елементи жидівства що плямували наш визвольний рух, наших чільних діячів, тим спільноком нашим бути не можуть. Бо між нами та ними повстала велика прірва процес Шварцбarta. хній обов'язок тую прірву засипати. перш ніж вони знайдуть своє місце у спільній з нами акції проти погромів.

Як це зробити, про це мусять вони подумати самі.

Радянські провокатори прискорюють війну.

Методи праці ДПУ шпіонаж та провокація вже віддавна стали методами діяльності компартії самого радянського уряду.

Прикриваючися перше тогою дипломатичних та торговельних представництв, ці три установи гуртом широко розгорнули за кордоном не тільки шалену комуністичну агітацію, але й комуністичний шпіонаж та провокацію.

Але тепер, по тому як така „дипломатична“ та „торговельна“ діяльність радянських установ, рантом виринувши на світ денин, довела до ліквідації ССР на полі міжнародному та оточила крайну колом ворогів, тепер вже і компартія й радянський уряд стають на шлях неприкрытої провокації війни.

Саме тепер, коли з нагоди урочистого святкування десятої річниці жовтневої революції понайхають до Москви сила заморських гостей (і все то за проші убогого робітництва та селянства ССР!), комінтерн улаштовує наради комуністів-військових, так знаних „червоної фронтовиків“. А мета таких нарад виготовлення, виховання й організація червоної військової сили для захоплення політичної влади в ріжких державах Заходу, як от Германія та Франція.

Комінтерн вважає, що прийшов вже слінший час для такої акції, для соціальної революції. Знову, як вже це не раз і не два траплялося в недалекому миналих дніях та поверховий розум діячів компар-

терна не встане а ні збегнути глазду тих подій, які до тої акції дають йому привід, а ні фатальних наслідків її для світового робітництва і для ССР.

Дрібнесенський успіх німецької компартії на виборах в Гамбурзі з одного боку, та зрості свідомості, організованості й дисциплінованості робітничих мас на всім світі, з другого боку, ось ті мізерні підвалини, що покладено в основу тої нової авантюри. А мізерні вони того, що супроти гамбургського незначного епізоду стоять занепад компартії по всіх країнах світу, а поряд зросту класової свідомості міжнародного пролетаріату в його масах відбувається здоровий процес боротьби проти комуністичних авантур, відокремлення від компартії.

І ми знаємо вже з досвіду, які будуть наслідки тої нової акції комінтерна для міжнародного робітничого руху та для ССР.

Потоки пролетарської крові та неминучий збройний конфлікт з ССР!

І організуючи пону спробу сопільниці революції провокаторські руки комінтерна дуже добре знають, на який шлях штовхають вони робітництво.

Недаром же останніми часами радянський уряд так живо купує закордоном великі партії селітри, пікіри та свинця.

Він готується до війни, бо сам тулу війну провокує.

Революційна Боротьба вимагає великих коштів.

 Революційна Боротьба вимагає не тільки активних людей, але й величезних грошей, а особливо серед тяжких умов радянської України.

Революційна боротьба, то — рух широких народних мас. І висовуючи з поміж себе відважних борців-проводирів, ці маси становлять одночасно й основне джерело фінансів революції. Але завжди фінанси революції відстають від розмаху революційного руху, від ріжноманітних потреб революційної боротьби.

Союз Боротьби за Самостійну Україну, незалежний від аби-якого свого чи чужого уряду, добуває свої кошти для організації боротьби, для пропаганди й агітації з одинокого джерела — від внесків своїх членів та кандидатів в члени, від пожертв поодиноких людей та товариств і т. д.

Сучасна хвилина в життю Радянської України, швидкий розклад ССР ставить до Союза великі вимоги, що далеко й дaleко перевищують його засоби.

Тим то, приступаючи тепер до значного поширу своєї революційної роботи — друкарні, гектографи, шапірографи, відозви, листівки, брошюри, центральний орган, роз'їзи організаторів та агітаторів і т. д. — Союз дає наказ всім своїм членам, кандидатам та Уповноваженим з найбільшою енергією розпочати збори пожертв для Союзу.

À до всіх тих, кому справа революційного визволення України є дорогою, до робітників, селян, студентів, — до всіх українських громадян, розкиданих на широкім світі, звертається Союз з гарячим закликом

„Зберайте пожертви для Союзу Боротьби за Самостійну Україну!“

Бо тим ви допомагаєте поневоленій батьківщині скинути з себе кайдани неволі!

Всяка пожертьва, хоч і яка вона має бути невелика, становить подвійну вартість — грошову та моральну! Вона свідчить про співчуття громадських кол розпочатий Союзом справі, про зрост революційного патріотизму, вона збуджує ще більшу енергію й завзяття в боротьбі!

Всі пожертьви знайдуть своє місце у щомісячних звітах Головної Управи Союзу, що друкуватимуться на сторінках Центрального органу Союзу.

Громадяне! Патріоти-Державники! від Вашої свідомості й допомоги до певної міри залежить зрост та темп Революційної Боротьби, а разом тим і наближення моменту визволення України.

Час красних слів минув!

Україна чекає від вас реального Діла. Зберайте ж пожертви для Союзу Боротьби за Самостійну Україну!